ఊదా చీర

-- ఏమే కాంతం, రేపు సుబ్బి వస్తుంది.

-- సుబ్బి ?

- మా అత్తయ్య కూతురు.

- ఎందుకో ?

- ఎందుకంటావేమిటి మొన్న మీ అక్కయ్య ఎందు కొచ్చింది.

-- చూడటానికి

- అల్లాగే ఇది

-- ఎవరిని చూడటంనికి ?

-- నిన్ను.

- నన్నెందుకు చూడటానికి వస్తుంది మీరు ఉండగా అన్నది కాంతం.

-- నేను సుబ్బిని చూచి చాల కాలమైనందున ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాను ఆమెను చూడటానికి. మరునాడు తెల్లవారుఝామున నాలుగు గంటలకు తెలతెలవారుతుండగా సుబ్బి మా యింటిముందు బండి దిగింది. ముందు ఎదురుగా కాంతం వచ్చి పలుకరించి ఆమెను యింట్లోకి తీసుకొని వెళ్ళింది. నేను మాట్లాడక ఊరుకున్నాను. సుబ్బి యింత చక్కనిదవుతుందని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. పల్లెటూళ్ళో పెరగటం చేత ముఖము బస్తీ పిల్లలలాగు కాంతిహీనంగా లేదు. కన్నులు కాంతులను వెదజల్లుతున్నవి. బింబ ఫలములబోలు అధరమూ నొసట పెద్ద పాదుబొట్టూ ఆమె సౌందర్యమునకు వన్నెదెస్తున్నవి.

బాలసూర్యుని అరుణరాగ ప్రసారము ఆమెకొక వింత సౌందర్యమును కలిగించినది.

నేను సుబ్బమ్మను చూచి నిలువున నిలబడ్డాను. నోరు విప్పి పలుకరించలేక

పోయినాను. ఆమె సౌందర్యము నన్ను వశపరచుకొన్నది. సౌందర్యమునకు వశీకరణశక్తి ఉందని నేను తెలిసికొన్నాను. సౌందర్య శకటమునకు నేను తెంపరాని గొలుసులతో బంధింపబడ్డాను ఆ సౌందర్యమును ఆస్వాదించిన కొద్దీ ఆశలెక్కువ; తాగినకొద్దీ దాహమెక్కువ.

సుబ్బమ్మ కాంతమ్మలు ఒకరికొకరూ సహాయము చేసుకొంటూ వంట తయారుచేశారు. సకాలానికి సుబ్బమ్మ "బావగారూ వంట అయింది. అక్కయ్య స్నానం చేయమంటున్న" దని మృదుమధుర స్వరంతో కోయిలలాగు పలికింది. ఆ పలుకులు నా హృద్వి పంచిపై తగిలినవి. తంత్రులు కవిలి మోగినవి. నిశ్చేష్టుడనయి చూస్తూ స్వప్నావస్థలో ఉన్న నన్ను సుబ్బమ్మ మళ్ళీ లేపింది.

-- స్నానానికి లేవచ్చునంటున్నది అక్కయ్య.

-- సరే వస్తాగాని అత్తయ్యకు ఉబ్బసం నయమా !

-- ఏం నయం బావా ! అలాగే బాధపడుతున్నది.

వేసవికాలం నాలుగు నెలలూ కాస్త తెరిపి వానాకాలమంతా బాధను చూడలేము.

-- తరువాత ఏ మాటా తోచక నేను "తెనాలిలో మీ అత్తగారు కులాసాగా ఉన్నారా ?" అని అడిగాను.

-- ఆ విషయమై సుబ్బమ్మకు మాట్లాడటం ఇష్టంలేక కాబోలు 'అలాగే' అని మూడు అక్షరాలతో కొట్టివేసింది.

-- నిన్నుచూచి చాలా రోజులయింది. ఇంతలో ఎంత పెద్దదానవయినావు.

-- మీకు నా మీద దయవుంటే

-- అని ఏమో చెప్పబోతుండగా కాంతం గుమ్మంలో కనిపించింది ఏమిటో మరదలితో సరాగలాడుతున్నారు ! బోజనానికి లేవండి ముందు. తరువాత మీ యిష్టం. అని చురుకుగొంతుతో అన్నది.

నాకు కాంతం ఇట్లా రావటం ఇష్టంలేకపోయినా వెంటనే భోజనానికి లేవక

తప్పిందికాదు. నేను "అది కిన్నెర స్వరం. ఇది బొంగురు గొంతు" అని ఏమో గొణుక్కుంటూ లేచి స్నానంచేసి భోజనం దగ్గర కూర్చున్నాను.

సుబ్బమ్మ గడప అవతల భోజనం చేస్తున్నది. కాంతం వడ్డిస్తున్నది. నేను సుబ్బిని చూస్తూ భోజనం చేస్తూన్నాను. అలా చేయటం తప్పని తెలుసును. కాంతం అనుమానిస్తుంది. నేను భయపడ్డాను కాని ఏమి చేయగలను ? ఆ సౌందర్యము వశపరచుకొని అట్లా యీడుస్తున్నది. కాంతం వైపుచూసి ఎందుకో ఒక చిరునవ్వు నవ్వినాను కాని ఆ చిరునవ్వు కాంతులు సుబ్బమ్మపై ప్రసరించినట్లు కాంతానికి అనుమానం కలిగింది.

-- మీరు సరిగా భోజనం చెయ్యడం లేదన్నది కాంతం కషాయిత కంఠంతో.

నేను మాట్లాడలేదు. అప్పుడే సుబ్బి పెదవులు ఎందుకో కదులుతున్నవి. అది చూస్తున్నాను. పెదవులు కదలినవి ధ్వని బయలుదేరింది.

-- మేమువస్తే బావగారికి దిగులు వేసిందేమో" అని పల్లెటూరు హాస్యపుమాట ఒకటి అన్నది.

నేను మాట్లాడక ఆ మాటలు వినటంలో శ్రవణసౌఖ్యం అనుభవించాను.

నిజంగా నేను ఆ రోజు ఏమి భోజనం చెయ్యలేదు. ఇంతలో సుబ్బమ్మ భోజనం కావటంవల్ల నేను కూడా మజ్జిగతో పూర్తిచేసి లేచినాను. భోజనానంతరం ముగ్గురమూ చాపమీద కూర్చున్నాము. కాంతం తమలపాకులు యీనెల తబుకులో పెట్టుకొని వచ్చి ముందు పెట్టి తాను కూర్చున్నది. మేము ముగ్గురము ఏమేమో మాట్లాడుకొన్నాము. సుబ్బమ్మ చుట్టి ఇచ్చిన తమలపాకులు నేను పుచ్చుకొన్నాను కాంతం అక్కడే కూర్చుని తమలపాకులు వేసికొంటున్నది. నేను తనను తమలపాకులు చుట్టి యివ్వమనలేదు. కాంతం మనసు అసూయతో మండిపోతున్నది. ఎందుచేతనోగాని నేను సుబ్బమ్మవైపు చూచినప్పుడల్లా మా కాంతం హృదయంలో అగ్నిజ్వాలలు ప్రజ్వరిల్లుతున్నవి. ఇప్పుడు జరిగిన మరొక విషయం ఆ అగ్నిని మరింత ప్రజ్వరిల్లజేసినది. తమలపాకులు అందించేటప్పుడు సుబ్బమ్మ చిటికెన వ్రేలు నా చేతికి కొంచెం తగిలింది. కాంతం అది కళ్ళారా చూచింది. నా ఒళ్ళు పులకరించింది.

దేహం చిరుచెమటలు గ్రమ్మినది. సుబ్బమ్మకు పాపం ఆ విషయం తెలియదు. కాంతం హృదయసీమను ఈర్ష్యాకోపాలు కారుచిచ్చులాగ కమ్ముకొన్నవి. అక్కడ నుంచి చప్పున లేచి తన గదిలోనికి వెళ్ళిపోయింది.

2

గదిలో పరుపుమీద పడి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నది. ఆ హృదయంలో కోపానలము ప్రజ్వరిల్లుతున్నది. వళ్ళుగాలికి రావిఆకులాగు నిలువునా కంపించిపోతున్నది. ఏమేమో తలపోస్తున్నది. వేడి నిట్టూర్పు సెగల జిమ్ముతున్నది. ఎన్నో భావతరంగములు ఆమె హృదయములో నుప్పొంగుతున్నవి. సుబ్బమ్మతో మాట్లాడినంత మాత్రాన కాంతానికింత విచారమెందుకు ? ఆమె తలంపులేమో ఎవరు చెప్పగలరు. ఆమె ఏమేమో తలపోసి ఏడుస్తున్నది. ఇంతలో పకపకమని నవ్వు వినవచ్చినది. కాంతం ఏడ్పుమాని ఆ నవ్వు విన్నది. ఆ నవ్వు దొంతరలు ఒకటి తరువాత నొకటిగా బయలుదేరి మెల్లగా సన్నగిల్లి అంతరించినవి. అప్పుడు కాంతానికి హృదయం పగిలిపోయేటట్లు దుఃఖం పొంగి పొరలి వచ్చింది. ఒక్కమారుగా సుబ్బమ్మ బుర్ర బద్దలు చేద్దామని బుద్ధి పుట్టినది. కాని తిరిగి ఏడ్వ మొదలు పెట్టినది.

మరి కొంచెం సేపటికి నేను బయటికి వెళ్ళడానికి బయలుదేరి కాంతం గదిలోకి వచ్చాను. కాంతం ఈ లోకంలో లేదు. దుఃఖసముద్రంలో మునిగి ఉన్నది. నా వైపు చూడలేదు. నేను ఆమె దరిని గూర్చొని గడ్డం పట్టుకొని కాంతం ! ఎందుకేకోపం అన్నాను. నా రెండు చేతులను కాంతం విదిలించి వేసింది ఇంకా నయం ! కృష్ణుణ్ణి సత్యభామ చేసినట్లు, ఎడమకాలితో తన్నిందిగాదని నేను మనస్సుకు సమాధానం చెప్పుకొని తిరిగి ఓదార్చటానికి ప్రయత్నం జేశాను.

-- అయ్యో పిచ్చిదానా ! ఎందుకే విచారం ?

-- ఎందుకా ! నా కర్మానికి, నేను చక్కనిదానను కానని.

-- కాకపోతే ఇప్పుడు నీకు ఏమి లోపం ?

-- ఏమీ లేదు. ఎవరైనా చక్కని వాళ్ళు వస్తే నన్ను జూడరు.

-- అయ్యో వెఱ్ఱిదానా ! ఇదా నీ గొడవ సుబ్బమ్మవైపు చూచాననా !

చూచినంత మాత్రాన తప్పేమిటి ?

-- తప్పేమిటి ? చూచినా తప్పులేదు. తమలపాకులు చుట్టించి పుచ్చుకొన్నా తప్పులేదు. మరి అని ఏమో చెప్పబోయి ఏడ్చింది కాంతం.

-- సరేలే, కాంతం ఊరుకో నీ విచారంలో నా కేమీ అర్థం కనపడదు. సుబ్బమ్మ సౌందర్యవతి. దానిని నేను చూచాను అది తప్పా ! ఎవరివంకా చూడనేకూడదూ ! రోజూ ఎన్ని సౌందర్యమయములైన వస్తువులను చూస్తున్నాము. ఎన్నిటి సౌందర్యాన్ని అనుభవిస్తున్నాము. అందులో తప్పేమి ? గులాబిపూవును జూచి ఆనందించటంలేదా దానిని వాసన జూడటం లేదా ? గులాబిపువ్వును జూస్తే ఎటువంటి ఆనందమో సుబ్బమ్మను జూచినా నా కట్టి ఆనందం కలిగింది. ఇందులో నా దోషం లేదు. నాకేమీ పాపచింత లేదు. అని ఏమేమో లెక్చెర్ ఇచ్చినాను.

-- కాంతం విని ఊరుకొని మీరు చెప్పిన విషయం ఆడవాళ్ళకు కూడానా. ఒక స్త్రీ మరొక పురుషుని సౌందర్యాన్ని మెచ్చి అతనితో సరసాలాడవచ్చునా !

ఆహా ! అందులో ఏమీ తప్పులేదు. మాట్లాడినంత మాత్రాన లోపములేదు. ప్రకృతిలో సౌందర్యముగల ఏ వస్తువునైనా సౌందర్యము కొఱకే ప్రేమింపవచ్చును.

– సరే లెండి అన్నది కాంతం. నేను షికారు వెళ్లాను.

3

కాంతం మరునాటి నుంచి యథాప్రకారం గృహ కృత్యములు నిర్వర్తించు కొంటున్నది. ఆడవాళ్ళకు కోపం బోగొట్టే మార్గంలో ఒకటి ఏమైనా కొని యివ్వటం. క్రొత్తచీర ఒకటి కొనియదలచి నేను బజారుకు వెళ్ళినాను. షాపులలో తిరిగి బేరం చేసి అందమైన ఊదా చీర ఒకటి బేరం చేసి కొన్నాను. ఆ చీర చాలా బాగుంటుంది. ఎప్పుడు కాంతానికి ఆ చీర చూపుదామా అని ఆతురపడుతూ వేగిరం నడచినాను. దారిలో ఒక ముసలమ్మ, ఒక యువతీ వస్తున్నారు ఆ చీర చూచి ఆ యువతి, ముసలమ్మతో ఏమో అన్నది. ముసలమ్మ నన్ను ఆపి "నాయనా! ఆ చీర ఎంతకు కొన్నావు" అన్నది పది రూపాయలు అన్నాను నేను. ఆమె ముఖకమలము ముకుళించినది. నిరుత్సాహంతో కాబోలు – ఆమె నిట్టూర్పు విడిచింది. నేను ఆ

చీరను అటు(తిప్పి ఇటు (తిప్పి చూస్తూ యింటికి పరుగెత్తినాను. దారిలో మరిఇద్దరు యువతలు ఆ చీర వంక చూచినారు కాని, అడగటానికి భయం వేసి ఊరుకొన్నారు. ఇంటికి రావటంతోనే కాంతం వికసించిన హృదయంతో నేను తెచ్చిన బహుమానాన్ని అందుకొని, చాలా బాగుందని తన సంతోషమును వెలిపుచ్చినది. వెంటనే కట్టుకోమని నేను బలవంతపెట్టాను. వర్జ్యం చూచి భోజనానంతరం కట్టుకొంటానని కాంతం అన్నది. సాయం(తం జడ వేసుకొని మల్లెపూలు పెట్టుకొని చీర ధరించింది. నా పాదములకు నమస్కారము జేసినది. నేను కాంతం ముఖమును పైకెత్తిముద్దెట్టుకొన్నాను. ఆ (ప్రణయకలహం ఈసంధితో ముగిసింది.

ఆ చీర కాంతానికి మక్కువ ఎక్కువ అయింది. ఎల్లప్పుడూ ఆ చీరనే కట్టుకొనేది. పగలల్ల పనిలో ఏ చీర కట్టుకొన్నా సాయం(తం కావటంతోనే ఆ చీర ధరించేది ! నేను కూడా ఆ చీరను జూచి కాంతాన్ని గుర్తించే వాడిని.

ఒక రోజున కాంతం సోదరి వచ్చింది. కాంతం అక్కకు కాంతానికి అట్టే వయస్సులో వ్యత్యాసములేదు. కొంచెం హెచ్చుతగ్గుగా ఒక్కరూపునే ఉంటారు. దూరాన్నించి చూస్తే పోల్చుకొనటం కష్టం.

ఆరోజు క్లబ్‌లో సభ జరగటం చేత నేను ఆలస్యంగా యింటికి వచ్చాను. రోజూ వీధి తలుపు తెరచి ఉండేది. కాంతం గడపలోనే లాంతరు పెట్టుకొని కూర్చునే వాడుక. ఈరోజున తలుపు వేసి ఉంది. లోపల ఏమైనా పనిలో ఉండవచ్చునని తలుపు నెట్టబోవు సమయమున లోపటినుంచి నవ్వు వినవచ్చింది. అది ఏమియో కనుగొనవలెనని నేను మెల్లగా దొడ్డివైపు వెళ్ళాను. నా పడకగది కిటికీ తలుపు తెరచి ఉన్నది. లోని దీపం మాంద్యముగా వెలుగుతున్నది. కాంతం ఊదాచీర గట్టుకొని గోడనానుకొని ఉన్నది. గది వాకిట కాంతానికి ఎదురుగా పురుష వి(గ్రహము కానవచ్చినది. అతను గడపపై నిల్చుండి కాంతంతో ఏమో మాట్లాడుతున్నాడు. కాంతం నవ్వుతూ తలవూపింది. ఇంతలో ఆ పురుష వ్యక్తి కాంతం చెయ్యి పట్టుకొని చిటికెన (వేలినున్న ఉంగరమును పరీక్షించింది.

"కాంతం ! తలుపు తలుపు" అని అరచాను. ఊదాచీర గట్టుకొన్న కాంతం వచ్చి తలుపుతీసి వెంటనే పెరటిలోనికి పరుగెత్తినది. ఆమె దొంగతనము చేస్తుండగా

పట్టుబడిన దొంగవలె మొగమావలకు తిప్పి పరుగెత్తినదని నేను అనుకొన్నాను. కాంతం వైఖరి చూస్తే తప్పు చేసిన మనిషిలాగ కనిపిస్తుంది. రోజూ నవ్వుతూ వచ్చి ఏమేమో మాట్లాడేది. ఈ రోజు నా వద్దకు రాలేదు. నాతో మాట్లాడలేదు. అంతరాత్మ బాధపెట్టక తప్పదు అనుకున్నాను. కాంతంను యిప్పుడు మాట్లాడించినా లాభము లేదని ఆ వచ్చిన పురుషుడెవడో కనుగొనవలెనని వదినగారిని పిలిచినాను. వదినగారు దొడ్లో నుంచి “వస్తున్నా వెంకట్రావు ! మడిగట్టుకొంటున్నా” అన్నది.

-- కాంతం ఏది ?

-- దొడ్లో ఉన్నది.

నాకు హృదయములో కోపాగ్ని ప్రజ్వరిల్లుతున్నది. ఎవరో ఒకరు కాంతం చెయ్యిపట్టుకొని వ్రేలినున్న ఉంగరమును పరీక్షించినారు. ఆమాటతలుచుకొన్నప్పుడెల్ల ఒళ్ళు మండిపోయినది. ఇద్దర్నీ కొడదామని బుద్ధి పుట్టి ఒళ్ళు తెలియని కోపంతో గదిలోనికి తూలుతూ వెళ్ళినాను అక్కడ అటు ముఖం పెట్టి కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్న పురుషుడిని చూచినాను. అతను ఒక మూల మంచానికి ఆనుకొని కుర్చీవేసుకొని కూర్చున్నాడు. ఇతరులు వచ్చినను కనబడకుండటానికి కాబోలు దోమతెర కొంచెము తనను మరుగుపరచేటట్లు వేసుకొన్నాడు. కాని పైన వేసుకొనిన ట్వీడుకోటు సిల్కు తలగుడ్డ కనబడుతూనే ఉన్నవి. పాదములు కనిపించడంలేదు. నేను లోన ప్రవేశించి

-- ఎవరోయి నీవు ? అన్నాను.

-- మాట్లాడలేదు.

-- ఎవరు నీవు మాట్లాడవేమి ?

-- జవాబు లేదు.

నాకు దేహం కంపించిపోతున్నది.

నా గదిలో జేరి మాట్లాడవేమి రాస్కెల్ అని చెయ్యి విసరినాను. కాని అది గురితప్పి మంచం స్తంభమునకు తగులుటచే తీవ్రమైన కోపం గలిగి నిమిష మాత్రంలో తూలి అతనిపై బడుతూ లాగి మళ్ళాకొట్టాను. ఆ దెబ్బ ఆ పురుషుని తల గుడ్డపై తగిలి తలగుడ్డ ఊడి వ్రేలాడింది అప్పుడు నేను నిర్ఘాంతపోయినాను. నాకిప్పుడు

మెళకువ వచ్చినట్లయింది. నేను దేనిమీద తూలానో ఆ మూర్తి స్త్రీ విగ్రహం కాని పురుష విగ్రహం కాదు. తలపైన నాగరం వుంది ఆవిడ జారుజడ వేసుకొన్నది. మొగమున చిరుచెమటలు గ్రమ్మినవి వెంటనే ఆమె కోటు విడిచి పారవైచి పొంగి పొంగి వస్తూన్న నవ్వును ఆపుకొనడానికి నోటిమీద చెయ్యి పెట్టుకొని పెరటిలోనికి పరుగెత్తినది.

పెరట్లో వదినగారు "కాంతం కాంతం ఆగవే ! ఇంకా ఎక్కడికి పరుగెత్తుతావు? అయ్యో ఇల్లా కూర్చో" అని మంచం మీద కూర్చోబెట్టి – ఏమిటే – అన్నది –

-- ఏముంది మనము అనుకొన్నట్లు – అని నవ్వింది కాంతం.

-- అబ్బ ! నవ్వు ఆపుకొని చెపుదూ !

-- అక్కయ్యోయి వారు నన్ను కొట్టబోయి అని చెప్పలేక పక్కలు పట్టుకొని కాంతం నవ్వుతున్నది.

– కొట్టబోయి ఆ – చెపుదూ –

-- తానే స్థంభానికి కొట్టుకొన్నారు. అని విరగబడి నవ్వింది.

పడకగదిలో నేను నిర్ఘాంతపోయి కూర్చున్నాను. నాకు ఆ నవ్వు మాత్రం వినవచ్చింది. ఆ నవ్వు అలలు అలలుగా బయలుదేరి గాలిలో కొట్టుకొని పోతున్నది. నేను చిరునవ్వు నవ్వినాను.

"మీ ఆయన్ని భోజనానికి పిలవ్వే" అన్నది కాంతం సోదరి.

-- నేను పోలేనమ్మ నీవుపో.

నాకు మాట రావడం లేదు నువ్వే పో ! నేను నవ్వు ఆపుకోలేను నవ్వితే బాగుండదు. నేను పోను అన్నది కాంతం.

కాంతం సోదరి తప్పనిసరిగా వచ్చి భోజనానికి పిలిచింది భోజనానంతరం తమలపాకులు చుట్టి పరుపుపెన పెట్టి కాంతం విరగబడి నవ్వుతున్నది.

సరేగానీ నువ్వు మొగవేషం వేసుకుంటే నీ చీరకట్టుకొన్నది మీ అక్కయా ! అని నేను అడిగినాను.

అవును అని కాంతం హేళన చూపుతో నా వైపు చూస్తూ.

మీ కంత కోపం ఎందుకు ! పరపురుషునితో మాట్లాడితే కోపం లేదుగా ! అన్నది.

సరేలే ఊరుకో ! ఎవరికైనా ఒళ్ళు తెలియదు ఆ సమయంలో ?

ఇప్పుడైనా బోధపడ్డదా ?

ఆ దెబ్బ తగిలిందా ?

దెబ్బ తగిలితే ఎఱగరూ. ఈ తమలపాకుల ప్రాప్తి లేకపోయేదే. మీకే యీ దెబ్బ......... అని తన విజయాన్ని సూచిస్తూ ఓరగన్నులతో నవ్వింది. మిగలబండిన తమలపాకుల వంటి కాంతం చెక్కిళ్ళు కెంపెక్కడము చూస్తూ అదే పనిగా తమలపాకు ముడుపులు నోటితో అందుకొని నములుతున్నాను. ముడుపులు అందిస్తూ వున్న చేతిని విదిలించి అబ్బా ! అన్నది కాంతం –

(1962)